

reller, teckningar och grafiska blad. Det mesta har aldrig kommit över studiens eller skissens form, men även i det endast till hälften utförda röjer sig ofta en otvetydig begåvning. De tidigaste dukarna äro ganska tunga och mörka i färgen, men i naketstudierna från Wilhelmsons skola frapperas man av den lätta luftiga touchen och den blonda koloriten, som i vissa kyligt blå klanger nästan påminner om Aguéli. Man kan därför fråga sig, om Lönnberg lärt något av denne, som en tid också arbetade hos Wilhelmson. Att Lönnberg var född kolorist framgår för övrigt av flera arbeten från denna hans stockholmska tid, så t. ex. av porträttet av konstnärskamraten Sven Allström, som tillhör det mognaste och självständigaste han skapade. I Paris lade han delvis om sin stil, blev expressionist à la Jolin och förlorade kanske till en början något av den måleriska form och ljusfylldhet, som karakteriserat hans tidigare försök. Men i ett par större porträtt lägger han i dagen en förmåga att konsekvent och t. o. m. raffinerat genomföra bilden, som han knappast haft tidigare.

Även de små porträttstudierna präglas av den franska smakuppfattning, som han säkerligen skulle ha kunnat utveckla till något mera personligt, om inte ödet hade velat annorlunda.

Stockholm september 1941.

RAGNAR HOPPE.